

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 46

"Njeriu natyror dhe Njeriu frymor"

1. Korintasve 2,6–16:

Sepse kush nga njerëzit i njeh mendimet e njeriut, përveç frymës së njeriut që është në të? Po ashtu, askush nuk i njeh mendimet e Perëndisë, përveç Frymës së Perëndisë. Ne, pra, nuk kemi marrë frymën e botës, por Frymën që është nga Perëndia, që të mund të njohim gjërat që na janë dhuruar nga Perëndia; dhe për këto edhe flasim, jo me fjalë që mësohen nga urtësia njerëzore, por me ato që mësohen nga Fryma e Shenjtë, duke shpjeguar gjërat frymore në mënyrë frymore.

Por njeriu natyror nuk i pranon gjërat e Frymës së Perëndisë, sepse për të janë marrëzi, dhe nuk mund t'i kuptojë, sepse ato duhet të gjykohen në mënyrë frymore. Ndërsa njeriu frymor gjykon çdo gjë, por vetë nuk gjykohet nga askush; sepse:

> > Kush e ka njohur mendjen e Zotit, që ta mësojë Atë?<<

Por ne kemi mendjen e Krishtit.

Nga ky pasazh i Shkrimit është mjaft e qartë se askush nuk mund ta dëgjojë Perëndinë nga vetja e tij. Kjo aftësi duhet t'i jepet diku nga Perëndia. Mateu 16,17:

„Dhe Jezusi u përgjigj e i tha: Lum ti, Simon, biri i Jonës, sepse mishi dhe gjaku nuk ta zbuluan këtë, por Ati im që është në qiell!“

Kur i marrim këto vargje së bashku, shohim se ekziston vetëm një grup njerëzish, dhe këta njerëz shumë të veçantë janë në gjendje të dëgjojnë atë që Fryma thotë në çdo epokë. Është një grup i veçantë që e pranon zbulesën për çdo epokë. Ky grup është nga Perëndia, sepse grupi që nuk mund të dëgjojë, nuk është nga Perëndia (Gjoni 8,42–44).

Grupi që mund të dëgjojë dhe vepron sipas asaj që Fryma thotë, dhe që e merr zbulesën e saj, është ai grup për të cilin është shkruar te 1. Korintasve 2,6–16. Këta janë ata që kanë Frymën e Perëndisë. Këta janë ata që janë lindur nga Perëndia. Ata janë pagëzuar në trupin e Zotit Jezus Krisht përmes Frymës së Tij (1. Kor. 12,13). Ata janë pagëzuar me Frymën e Shenjtë. [1]

Njeriu natyror shikon prapa, përmes dijes, te arritjet e tij. Kjo është shkenca. Ata shikojnë se çfarë ka bërë Perëndia në një krijim të mëparshëm. Ata dalin jashtë, mbledhin copa dheu, gurë dhe fosile, dhe i bashkojnë ato së bashku.

Shikoni arritjen e tyre: ata marrin atë që ka bërë Perëndia, e shtrembërojnë nga gjendja e tij origjinale dhe punojnë me përbërësit e Tij të gjallë për të bërë diçka që e konsiderojnë më të mirë sesa ajo që është krijuar. Këto janë arritjet natyrore përmes njeriut.

Por Perëndia, në arritjen frymore, ecën përpara, jo mbrapa. Ai ecën përpara duke parë në Fjalë dhe duke besuar premtimet për gjëra që ende nuk janë përmbushur. Ai shikon zbulesat frymore për t'i sjellë në shprehje gjërat frymore që Perëndia i ka premtuar. Ai i sheh ato se si ndodhin. Ashtu si shkencëtari në laboratorin e tij punon me gjëra të ndryshme për të ndihmuar njeriun, duke përdorur atë që është krijuar; po kështu njeriu frymor shikon përpara drejt diçkaje që Perëndia e ka premtuar, diçkaje që ende nuk është krijuar kurrë (2. Kor. 3,18). Njeriu natyror shikon mbrapa. Njeriu frymor shikon përpara.

Kështu është edhe në mënyrën se si e kanë ata në kishë. Anëtari natyror i kishës shikon mbrapa te Finney, Sankey, Knox, Calvin. Kjo ishte në rregull, por ajo ishte dita e tyre. Ne shikojmë përpara drejt diçkaje tjetër, drejt premtimit që është më i madh dhe më i lartë, të cilin Perëndia e ka premtuar. Shkenca kthehet mbrapa dhe lexon diçka. Ne ecim përpara në Fjalën e Zotit, për të zbuluar se çfarë ka përmbushur Perëndia.

Vëreni, njeriu natyror madje numëron edhe mbrapsht. Unë thashë se ai i bën gjërat mbrapsht, dhe ai madje numëron mbrapsht. Shikoni se si numëron: “Dhjetë, nëntë, tetë, shtatë, gjashtë, pesë, katër, tre, dy, një, zero!” Shikoni, ai shkon mbrapa dhe fillon të numërojë kështu (numërim mbrapsht). [2]

Trupat tanë drejtohen nga pesë shqisa. Sa prej jush e dinë këtë? Pesë shqisa: të shikuarit, të shijuarit, të ndierit, të nuhaturit dhe të dëgjuarit — këto e drejtojnë njeriun natyror. Tani, ekziston edhe një njeri tjetër në anën e brendshme, dhe ky është njeriu i besimit, Fryma (2. Kor. 4,13). Ai ka dy shqisa: njëra është besimi, tjetra është mosbesimi. [3]

Dhe sapo më parë po mendoja për temën e shkencës. Thjesht po mendoja se si shkenca e merr njeriun natyror dhe se si ai futet në kërkimin që nga rënia e njeriut natyror dhe se çfarë ka bërë ai.

Dhe sa pak ka përparuar njeriu frymor në Mbretërinë e Perëndisë. Dhe mendova se si njeriu natyror ka shkuar pas asaj që nuk e shihte me sytë e tij dhe ka tërhequr një atom nga qielli; dhe këtë atom e ka ndarë, dhe tani kjo po shkatërron jetën njerëzore. Dhe nëse njeriu natyror, i cili nuk di asgjë për Perëndinë dhe as nuk mund të dijë asgjë për Perëndinë, përveç nëse pendohet, atëherë shpirti i tij bëhet i gjallë me të mbinatyreshmen... Nëse ai mundi ta bënte këtë në fushën natyrore, çfarë duhet të bënte atëherë njeriu i Perëndisë? O miq, kisha ka mbetur shumë prapa. Le të lutemi që Perëndia ta lëvizë kishën e Tij. Njeriu natyror, me mjete natyrore, arrin rezultate më të mëdha sesa njerëzit që e quajnë veten të krishterë. Le të depërtojmë në të padukshmen! (Luka 16,16; 2.Mbretërve 6,14–17). Bekimet ju përkasin juve; ato janë për ju! [4]

Njeriu natyror ka vetëm pesë shqisat. Por besimtari, kur takohet me Perëndinë, merr diçka tjetër. Është një super-shqisë, e cila e ngre mbi hijet. Kjo e bën të besojë gjëra që janë të pamundura, që të ndodhin (Efes. 3,20–21). Megjithatë ai beson se ato do të ndodhin, sepse Perëndia e ka thënë. Kur dikush takohet me Perëndinë, aty ndodh diçka (2.Kor. 5,17). [5]

Njeriu frymor në anën e brendshme, nëse ti do t'i japësh vend, ai mund të të çojë ndoshta në një mision të vogël diku, ku nuk ka shumë njerëz, por atje është Fryma e Perëndisë së gjallë. Sepse njeriu i jashtëm ushqehet nga psikologjia dhe intelekti. Por njeriu i brendshëm ushqehet nga Fjala e Perëndisë (Mat. 4,4). [6]

Unë përpiqem t'ua bëj të qartë njerëzve, Zot, se njeriu natyror i sheh gjërat natyrore dhe se gjërat frymore janë aq të kundërta me intelektin, sa që ai nuk mund t'i kuptojë. Dhe Ti ishe Ai, Zot, që i the Nikodemit: “Nëse dikush nuk lind përsëri, nuk mund ta kuptojë aspak Mbretërinë e Perëndisë” (Gjoni 3,3–5). [7]

Pse Aaroni kishte në parzmoren e tij gurin e lindjes të secilit prej etërve të fiseve? (Eksodi 28,15–30; Numrat 27,18–21; 1.Sam. 28,6; Levetiku 8,1–13). Shikoni ato nëna, çfarë shprehën në dhimbjet e lindjes, kur këta fëmijë lindën.

Kështu ua dhanë atyre emrat e tyre. Kjo fliste për lindjen e tyre, i vendoste në atdheun e tyre dhe i kalonte përtej në përjetësi. Pikërisht. Dhe pastaj vini re Jakobin, kur ai po vdiste atje, kur u vuri duart etërve të fiseve dhe i bekoi, ai u tha saktësisht se ku do të ishin ata. Dhe kjo ishte pikërisht sipas emrit të tyre dhe pikërisht sipas lindjes së tyre. Dhe, me siguri, kjo ka të bëjë edhe me ty.

Tani, ky është rrugëtimi yt i lindjes, kjo është ajo që je: një burrë natyror ose një grua natyrore. Por kur rilindesh, kjo nuk është vetëdija e jashtme. E jashtmeja është ajo që sheh, shijon, ndien, nuhat dhe dëgjon, por e brendshmeja e saj është ajo që je me të vërtetë. Tani, këtë këtu jashtë Satani po përpiqet ta godasë dhe të të hedhë sa andej-këndej në çdo mënyrë.

Por thellë këtu brenda ai nuk mund ta bëjë këtë, përveç nëse ti e lejon. Sepse këtu brenda ti ke besim, dhe besimi nuk vjen nga vetëdija e jashtme, e cila mendon. Sepse në besim nuk ka arsyetim. Ti e ke atë nga Perëndia dhe e di që është aty (Marku 11,22). Nuk ka rëndësi se sa gabim duket, ti megjithatë e di se është e drejtë; është KËSHTU THOTË ZOTI. Shihni, dhe nuk ka asgjë që mund ta shqetësojë këtë. Asgjë nuk mund ta ndalë; ai ecën drejt përpara. Vështirësitë nuk nënkuptojnë asgjë përballë tij; ai vazhdon të çajë përpara, sepse është Fjala. Dhe Fjala është Shpata (Efesianëve 6,17), dhe Fjala pret. Shpata e pret veten e saj të lirë nga gjithçka tjetër. Shihni, ajo ka nevojë për dorën e besimit që ta mbajë këtë Fjalë. [8]

A do të shpëtohen të gjithë bijtë dhe bijat e besimtarëve të vërtetë, të rilindur?

Jo, vëlla, jo, sigurisht që jo. Shihni, siç e bënte shpesh këtë vërejtje Davidi duPlessis:

„Perëndia nuk ka nipër e mbesa, por vetëm bij dhe bija.“

Shihni, ata duhet të lindin pikërisht ashtu si babai dhe nëna e tyre u lindën nga Fryma (Gjoni 3,5). Kjo e bën një njeri një person të ri, sepse ai është rilindur, është lindur përsëri. Lindja e tij e parë e sjell si një njeri natyror në tokë. Lindja e tij e dytë e bën atë një njeri frymor nga qielli. Shihni, ajo e shndërron atë, shpirtin e tij, jo vetëdijen e tij të jashtme, qenien e tij të jashtme, shqisat e tij; ai ende ndien, nuhat, shijon dhe dëgjon; por pjesët e tij të brendshme, dëshira e tij, ajo që e shtyn, është shndërruar drejt Perëndisë (Hebrenjve 10,2).

Tani, mbani mend, mënyra e vetme që kjo mund të ndodhë është pikërisht ashtu siç ndodhi në kohën e rojtarit romak të burgut (Vep. 16,16–34). Pali dhe Sila i thanë atij romaku, kur ai deshi të nxirrte shpatën dhe të vriste veten, sepse Perëndia e kishte tronditur burgun me një tërmet; ai tha: “Mos i bëj asnjë të keqe vetes, sepse ne të gjithë jemi këtu. Çohu!” Dhe ai deshi të dinte se çfarë mund të bënte. Pali tha: “Çohu dhe pagëzohu në emrin e Zotit, dhe ti dhe shtëpia jote do të shpëtoheni.” Me fjalë të tjera: “Besoj në Zotin Jezus Krisht, dhe ti dhe shtëpia jote do të shpëtoheni.” Tani, si? Nëse shtëpia jote beson në të njëjtën mënyrë siç beson ti. Shihni, ti lutesh dhe ia dorëzon fëmijët e tu Perëndisë dhe qëndron fort tek Perëndia në besim, se ata do të shpëtohen. [9]

Ne jemi mësuar se Perëndia i ka dhënë njeriut natyror pesë shqisa për të kontaktuar shtëpinë e tij tokësore; dhe këto shqisa njihen si: të shikuarit, të shijuarit, të ndierit, të nuhaturit, të dëgjuarit. Këto pesë shqisa janë të njohura për njeriun natyror. Dhe ato janë të mira, dhe ne nuk mund të veprojmë as të jetojmë një jetë normale, nëse njëra prej këtyre shqisave dështon. Të shikuarit, të dëgjuarit, të ndierit, të nuhaturit ose të shijuarit; pa to nuk mund të jemi normalë. Diçka mungon, një pjesë e jetës të cilën nuk mund ta kontaktojmë, nëse njëra nga këto shqisa nuk funksionon. Dhe ato janë të mira dhe të dobishme, dhe na janë dhënë nga Perëndia.

Perëndia i ka dhënë këto shqisa, por ato ju janë dhënë si një dhuratë. Dhe tani varet nga ju se për çfarë ia dorëzoni këto shqisa, sepse ashtu do të jetë edhe mënyra se si do të kontrollohet jeta juaj. Si i dorëzoni këto pesë shqisa... çfarë shihni, çfarë dëgjoni, çfarë shijoni, nuhatni ose ndieni; për çfarëdo që t’ua dorëzoni këto shqisa, ajo do t’ju sundojë. [10]

Tani, destinacioni ynë i përhershëm nuk varet aspak nga ajo që shohim dhe ajo që dëgjojmë; por ai përcaktohet nga mënyra se si ne e dallojmë atë që shohim dhe dëgjojmë. [11]

Dhe ne i jemi mirënjohës Perëndisë që i kemi këto pesë shqisa. Por, në asnjë mënyrë këto pesë shqisa nuk ju janë dhënë që t’ju udhëheqin. Ato ju janë dhënë vetëm për kontaktin tokësor. Por ju është dhënë edhe shqisa e gjashtë, dhe kjo shqisë e gjashtë i përket vetëm të krishterëve. Njeriu nuk mund ta ketë këtë shqisë të gjashtë derisa të bëhet i krishterë; vetëm kështu mund të ketë ndonjëherë diçka më shumë se pesë shqisat natyrore të personit natyror.

Por shqisa e gjashtë për të krishterin njihet më mirë si besimi (2 Korintasve 4,13). Ai është ai që të sundon dhe të udhëheq, dhe qëndron mbi të gjitha shqisat e tjera. Ai qëndron mbi të pesë shqisat e tjera.

Tani, me këtë nuk dua të them se pesë shqisat nuk janë më të mira për ne, sepse kemi marrë shqisën e gjashtë. Jo, ato janë të mira. Këto pesë shqisa t'i ka dhënë Perëndia dhe ato duhet të përdoren. Por kur pesë shqisat veprojnë në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë, atëherë ato na gënjejnë. Ndërsa shqisa e gjashtë nuk mund të gënjejë. Ajo është një Super-shqisë.

Dhe kjo Super-shqisë është Fryma e Shenjtë, besimi i Perëndisë që banon në ty (Galatasve 2,19-20). Dhe kur ti i nënshtron pesë shqisat shqisës së gjashtë, ajo do të të udhëheqë dhe do t'i vërë të pesë shqisat e tjera nën kontrollin e kësaj Super-shqisie. Sepse ajo qëndron aty shumë mbi shqisën natyrore, sa njeriu frymor qëndron mbi njeriun natyror. Ajo është po aty larg dhe po aty lart, sa qiejt qëndrojnë mbi njeriun natyror dhe pesë shqisat e tij. Ajo të bën të besosh gjëra që nuk mund t'i shohësh. Ajo të shtyn të veprosh aty ku pesë shqisat as që do ta mendonin. Djalli mund të hyjë në këto pesë shqisa dhe të të gënjejë, por ai nuk mund ta prekë këtë Super-shqisë. Ajo është shumë jashtë shtrirjes së tij. Ajo vjen nga Perëndia. Ajo quhet besim. Besimi është kjo gjë e madhe. [10]

Një njeri nuk mund ta kuptojë pse dikush gëzon dhe brohoret. Një njeri nuk mund ta kuptojë pse gjuha e një njeriu ndryshon dhe ai flet në gjuhë. Njeriu natyror nuk mund të shohë se si një lavdi e Perëndisë vjen mbi sytë e një njeriu dhe ai sheh vegime dhe Perëndia i flet atij gjëra të caktuara, çfarë duhet të bëjë ose çfarë do të ndodhë. Mendja natyrore përpiqet ta zbulojë këtë: “Po çfarë ka bërë tani? Ose çfarë lloj truku (Loj) po përdor? Çfarë lojërash po luan ai?” Kur sheh dikë duke folur në gjuhë dhe dikush tjetër e përkthen dhe i thotë një gjymtyrë të caktuar të Trupit saktësisht se çfarë kanë bërë dhe çfarë nuk duhet të bëjnë (1 Korintasve 12,4-11; 14,10-16), ata mendojnë se është ndonjë lloj truku (Loj). “Me siguri ka diçka të rënë dakord mes këtyre të dyve.”

Ata nuk mund ta kuptojnë këtë derisa ai njeri të rilindë. Dhe kur ai rilind, atëherë është në harmoni me bashkësinë, sepse ai është një krijesë e re. Ai karakteri i vjetër mosbesues dhe dyshues që ishte, ka vdekur. Tani ai është një krijesë e re (2 Korintasve 5,17; Galatasve 6,14-15).

Vini re, ju duhet të rilindeni. Dhe kur të rilindeni, kjo nuk mund të ndodhë pa pasur besim. Kjo është e vërtetë. Besimi është themeli i gjithë kësaj (2 Pjetrit 1,5–11).

“Por pa besim është e pamundur t’i pëlqehet Perëndisë; sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Ai është dhe se Ai i shpërblen ata që e kërkojnë.”

(Hebrenjve 11,6)

Çfarë është mëkati? Mosbesimi (Gjoni 16,8–11). Ekzistojnë vetëm dy elemente që e kontrollojnë njeriun. Ose është dyshimi, ose besimi — njëri apo tjetri. Nga njëri prej tyre je i pushtuar dhe ai sundon jetën tënde. Varet pikërisht nga sa besim ke, se sa lart mund të ngrihesh. Por së pari, duhet të jetë besimi.

Tani, besimi është ajo që ti duhet të besosh.

“Besimi është një bindje e fortë për atë që shpresohet.”

Ti tashmë e ke atë, nëse ke besim, sepse ai është i zbuluar në besim.

“Besimi është qëndrueshmëria në atë që shpresohet” (Hebrenjve 11,1); e shihni, një bindje. Çfarë është ajo? Çfarë lloj bindjeje? Një bindje e shenjtë. [12]

Tani, besimi është një zbulesë nga Perëndia. Këtu dua të ndalem për një çast. Ai është një zbulesë. Ai ta ka zbuluar këtë me anë të hirit të Tij. Nuk është diçka që ti e ke bërë vetë. Ti nuk ke punuar për ta fituar besimin. Ti kurrë nuk e kishe besimin. Ai t’u dha ty përmes hirit të Perëndisë. Dhe Perëndia ta zbulon atë; prandaj besimi është një zbulesë. Dhe e gjithë Kisha e Perëndisë është ndërtuar mbi zbulesë (Mateu 16,13–19).

Mes njerëzve në dëgjueshmëri gjenden disa, kur thirret një radhë lutjeje... dhe të gjithë janë njerëz të mirë, siç do të thoshim ne. Ka disa që përpiqen me shumë mund ta besojnë, përpiqen të hyjnë në të me përpjekje. Të tjerë nuk arrijnë fare. Ndërsa disave u jepet thjesht me anë të hirit. Ja, ky është dallimi. E shihni, kjo e bën ndryshimin. Kjo është zbulesa e vërtetë, sepse besimi është një zbulesë nga Perëndia. Ai duhet së pari të zbulohet. [13]

Çfarë është besimi? Besimi është diçka që të zbulohet ty; diçka që ende nuk është, por ti beson se do të jetë. Besimi është një zbulesë e vullnetit të Perëndisë. Prandaj, përmes zbulesës! [14]